

VÉRSZERZŐDÉS

Átkelvén az ATIL (Volga) folyón, néhány évig ATILKÖZBEN maradtak a magyarok, azonban nem telepedtek meg ezen a földön. Csupán nyájaikat legeltették, és sátorszekereiken tanyáztak.

Táboraik törzsek szerint oszlottak meg, a törzseken belül pedig nemzetségek szerint. Egy-egy nemzetség szekértábora kör alakban helyezkedett el, nehéz, vasalt rúdjaikkal kifele, mint a sündisznó tüskéi. Ez a módszer támadásokkal szemben hatásosnak bizonyult.

Egy szép napon görög követ érkezett a magyarok táborába, több szekérré való ajándékot hozva Bizáncból. Felvonultak ELŐD elé, aki a magyarok KENDÉJE volt és azt kérték tőle a császár nevében, hogy mint Bizánc szövetségese indítson hadat a szomszédos besenyők ellen. A KENDE válasza meglepte a görögöket.

– Nekem nincs hatalmam a hadsereg fölött – felelte Előd, magyarok kendéje –, én csak békeidőben uralkodom. Ha háborúra kerül a sor, a törzsek fejei GYULÁT választanak maguk közül és ő a főparancsnok, akinek mindenki engedelmeskedik, még én is.

A görögök unszolására Előd tanácsba hívta a hét magyar törzs vezéreit.

A hét vezér visszautasította a görögök ajánlatát. Nem kívántak háborút csupán a háború kedvéért, még gazdag ajándékért sem.

A csalódott görögök visszatértek császárukhoz, és jelentést tettek sikertelen útjokról. A császár krónikása pergamenre írta a nomád magyaroknál tett látogatás útján szerzett különös tapasztalatokat.

“Béke idején a KENDE uralkodik a magyarok felett” írta föl a krónikás, “míg háború idején a GYULA, akit a törzsek fejei választanak”.

Atilközben állomásozva a magyarok előkészületeket tettek a nagy útra, Attila örökségének visszafoglalására. Portyák kalandozták be nyugat felé a völgyeket hágót keresve a hegyeken át, melyen át lehessen vontatni a nehéz szekereket. Hogy biztosítsák a zavartalan átvonulást, szövetséget kötöttek a szászokkal is, Álmos fiának, Árpádnak leányát, a megkeresztelkedett Ágotát feleségül adván a szászok hercegéhez.

Leó, görög császár, többszöri felszólítása után LEVENTE, egy sereg fiatal harcos élén elindult a görögök megsegítésére a bolgárok ellen.

A magyarok ugyanakkor szerződést kötöttek Kijev hercegével, mely szerint a szlávok elvállalták, hogy jó előre kiirtják az erdőt a vonuló magyarok előtt, és a szekerek számára utat építenek a Vereckei-hágón át.

A szlávok boldogok voltak, hogy ilyen könnyűszerrel megszabadulhattak veszedelmes új szomszédoktól, és vér helyett verejtékkel fizethettek a szabadulásért.

Végül is a magyarok készen voltak a nagy útra. Elérkezett az ideje, hogy vezért válasszanak maguknak, aki egyesíteni tudja a törzseket, és elvezeti őket Attila földjére. ÁLMOS kürtje nagytanácsba hívta a törzsek vezéreit és a nemzetségek fejeit.

Díszpompába öltözve jelentek meg a vezérek és a nemzetségfők, köztük a három újonnan csatlakozott KABAR törzs vezérei is. Csillogott a napfény a kócsagtollas, ékszeres forgókon, kardmarkolatokon, menték, kacagányok gyöngyökkel díszített aranyláncain. Csupán öreg Álmos állt ott egyszerű öltözetben, Attila puha, fekete bőr-öltözetében. Talpig fehérben állt mellette a táltos. Mégis mindannyian levették fővegüket, amikor Álmos és a táltos megjelentek a nagytanács előtt, mert ők hozták

magukkal a nemzet két legféltettebb kincsét, az ÚR Kardját és egy egyszerű, fából vágott kupát, melyből valamikor a nagy Attila ivott.

A nagygyűlés sátrát négyzet alakban vette körül az egybegyűlt nép.

Az egyik oldalon, rang szerint állva, a harcosok. A másik oldalon, színpompás viseletükben a nyájak gondozói. Elöl a csikósok, majd a gulyások, aztán a juhászok és végül a kanászok. A harmadik oldalt asszonyok és lányok töltötték meg, színpompás viseletben, a negyedik oldalon pedig néma türelemmel álltak az öregek.

Bent a nagy sátorban hosszúra nyúlt a tanácskozás, de odakint néma türelemmel várakozott a tömeg. Végül is félrelebbent a bejárat bőrfüggönye, és vén Álmos lépett ki rajta s mögötte a törzsek vezérei. A tömeg felé fordulva beszélni kezdett Álmos.

– Eljött az ideje, hogy visszaszerezzük örökségünket, Attila földjét.

Úgy kívánja a törvény, hogy közös vezért válasszon magának a nemzet, aki úgy háborúban, mint békében összetartsa a törzseket, mert nem lesz könnyű ám visszafoglalni őseink földjét, és még nehezebb lesz megtartani azt. Nemzetté kell kovácsolódjanak a törzsek megint, egy vezér és egy akarat alatt, mint ahogy Attila idejében volt.

– Hosszú éveken át én voltam egy vándorló törzs vándorló vezére. Az én időm eltelt már. Hajam fehér, és az égi mezők őrői lassanként nyitják már számomra a kaput a Hadak útja felé. A törzsek vezérei idősebbik fiamat, Árpádot választották, hogy egy életre a nemzet legfőbb vezére legyen.

A hét vezér pajzsot tartott Álmos fia Árpád elé, és ahogy Árpád rálépett a pajzsra, a pajzsral együtt magosan a fejük fölé emelték. Egyenesen állt ott, a magosra emelt pajzsra, barna haján megcsillogott a nap fénye, és bátor sas-szeme messzire elnézett a tömeg fölött. Kezében ott csillogott Isten kardja és egyenesen nyugat felé mutatott.

– Éljen Árpád, magyarok vezére! – szakadt fel a tömegből az ujjongás.

– Vezess, Árpád vezér!

Attila fakupájával a kezében előre lépett a táltos.

– Lépjetek elém, hét vezérek – mondta a táltos hangos szóval –, és ti, kabar vezérek, kik csatlakoztatok hozzánk, ti is lépjetek ide! Esküdjetek hűséget Árpádnak és örökös leszármazottainak!

Egyenként léptek a vezérek a táltos elé. Egyenként vágtak eret karjukon és csöppentették vérüket Attila kupájába. Utolsónak maga Árpád.

A táltos bort öntött a vérhez, loccsantott belőle a földre, majd néhány csöppet a szél minden irányába. Aztán a vezéreknek nyújtotta a kupát és sorra mindegyik ivott belőle.

– A mai naptól kezdve – mondta hangos szóval a táltos – minden magyar, minden hun és minden kabar egy nemzetté válják, mint ahogy egyé vált a vér ebben a kupában.

ekét teljes uralkodói díszben, és szórta a magot a tarisznyából a felszántott földbe. Az utolsó barázda végén vén Álmos megállt.

– Örökre való kötést tettünk veled, magyarok földje – mondta lassú, mély, zengő hangon –, kötést tettünk és megpecsételtük azt vérrel és verejtékkel. Vérünkkel érdemeljük ki ezt a hazát, és verejtékünkkel tartjuk meg magyarnak. Bármennyi vért és verejtéket kívánjon tőlünk ez a föld, nem panaszkodunk miatta. Cserébe annyit kívánunk csupán, hogy asszonyaink termékenyek legyenek, gyermekeket szüljenek, akik továbbviszik ezt a kötést, és boldogan ontanak vért és verejtéket ezért a földért, amikor mi már nem leszünk.

Azon az éjszakán Turulfia Álmos, egy vándorló törzs vándorló vezére,
átszenderedett békésen a másik világra, ahol fehér ménje várakozott
már reá a csillagporos égi mezőkön.